

synes ikke, det er særlig sympatisk, at man så bare afviser det hele. Og det vil jeg da godt holde fast ved, for det er bl.a. medvirkende til, at en stor del af vor diskussion kommer til at handle om mulighederne for at begrænse åbenlyse, dømtede forbrydere.

Det er ærgerligt, at det ikke bliver det, der er hovedtemaet, men hvad man nu kan få lavet henne i den finere ende af skoleridtet om retssikkerhed. Jeg synes, det er ærgerligt, at vi har fået flyttet debatten, og jeg mener, at regeringen i høj grad er medansvarlig for det ved ikke at sørge for, at de her, jeg havde nær sagt småting, men det er ikke helt småting, kunne komme i orden.

Lad mig så også sige, når man diskuterer, hvem der er imod forslaget – jeg tror, det var hr. Helge Adam Møller, der sagde sådan meget drakonisk: »Det er mordere og sådan nogen« – at det er altså ikke rigtigt, det er ikke kun dem.

Vi ved fra de almindelige, menige betjente, som vi også i vores retsudvalg har kontakt med, at om de ikke ligefrem er imod det, så er mange af dem stærkt bekymrede for, at vi bare spreder problemet nu, at det bliver meget farligere for dem, og at de bliver gidsler i en række situationer. Jeg synes, vi skal tage den frygt alvorligt.

Vi har set indtil nu, at det er lykkedes rockerne at få en hel masse – havde jeg nær sagt – brud igennem. De kører rundt uden styrthjelm alle sammen, for de kan gå ind og sige »hands up!« til en doktor, sådan at de får attest på, at deres hoved ikke kan tåle at køre med styrthjelm. De kan få sat hegn op, der er hinsides alt, hvad man ellers tillader i kommunerne. Hvorfor kan de det? Sandsynligvis fordi folk er bange for dem.

Og det er altså en frygt, vi også skal tage alvorligt i denne her sammenhæng. Jeg synes, vi skal lytte ordentligt til bekymringen, som er kommet til udtryk fra mange sider, for, at det ikke alene ikke er nok, det vi gør, men at det også kan have negative virkninger.

Det er ikke det samme, som at vi ikke vil stemme for lovforslaget. Det ender det jo nok med, at vi vil til sidst. Jeg vil bare gøre opmærksom på alle de problemer i det, som jeg synes burde have klarere sprog, og jeg bliver bekymret, når hr. Helge Adam Møller ligesom får lov til at tegne et »vi« herinde på en måde, så man fornemmer, at nu er rockerkrigen nået godt og grundigt ind i selve samfundet. Altså, man taler om det, som om der nu bare skal slås hårdt til uden at tænke på, at det ikke er så nemt.

Jeg vil godt i denne forbindelse jamre lidt over, at vi ikke har fået ordentlig sikkerhed for, hvad der sker med den næste pakke. Vi har fået det indtryk, at det kunne skyldes, at statsministeren i en overophedet debat – ligesom justitsministerens bedårende »inden efterårsferien« – er kommet til at sige: Nu skal det gå stærkt. Og så sidder vi tilbage med en opfølgning af en hel masse svære forslag, som ikke bliver ordentligt forberedt; det er et problem.

Jeg ved godt, at vi er blevet lovet, at vi nok skal blive spurgt inden, og det er selvfølgelig vældig betryggende, men jeg synes, det havde været mere betryggende, hvis man havde sikret sig, at Advokatrådet, Dommerforeningen, og hvad ved jeg, var kommet med i forberedelsen af det arbejde. Man burde nedsætte en kommission, og man burde lige have taget den ekstra måned med, for det er velforberedte mennesker, som ved, hvad de taler om.

Jeg synes, det er lidt småpinligt, at nogle hastige bemærkninger fra en statsminister skal få hele regeringen og regeringspartierne til at sige, at vi er nødt til at jage det her igennem. Kunne vi dog ikke lige vente til december, lidt ind i december eller til den 1. januar? Det er jo store ting, man vil gøre, og det næste skridt, der bliver taget i denne sag, er jo langt mere omfattende end det, vi nu tager – det er begrænset til rockerborgene og de dér sager – mens det næste altså kan få ret alvorlige følger.

Jeg vil meget opfordre regeringen til – det må nødvendigvis være regeringen, jeg siger det til, for regeringspartierne gør jo bare, som regeringen siger de skal – at gentænke, om det er klogt, at vi igen kommer til at stå i en situation, hvor vi står med et lovforslag, som kan møde så meget berettiget kritik, som dette gjorde.

Jeg regner ikke med at få et særlig betryggende svar, men dog så meget svar, at vi på det her punkt ikke skal være helt så ængstelige for, hvad det er for en proces, vi er med til at begive os ind i.

Jeg er ikke ængstelig for det, vi gør nu. Jeg synes, det er rigtigt, at vi har været med så langt, og jeg synes også, det er rigtigt, at vi stemmer for. Det ærgrer mig lidt, at regeringen ikke medvirker til, at det bliver et helt flot forslag, vi kan komme med, hvor vi siger: Vi har gjort, hvad vi kunne, for at få det mos væk, der selvfølgelig nødvendigvis må være i en så særlovsagtig lov. Men lad det nu være. Jeg vil bare opfordre til, at man stemmer for vores ændringsforslag – eller i det mindste går ind og